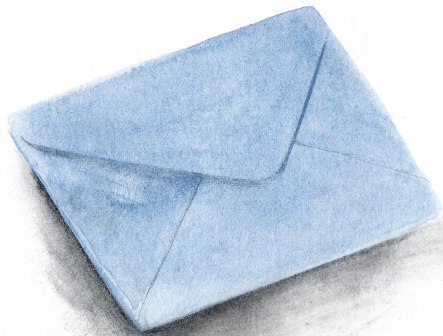

TIMOTHÉE DE FOMBELLE EN ISABELLE ARSENAULT

Majoor Rosalie

Vertaald door Eef Gratama

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2018

Ik heb een geheim.

Ze denken dat ik aan het tekenen ben als ik op het bankje onder de kapstokken zit, achter in de klas. Ze denken dat ik maar wat zit te dromen terwijl ik wacht totdat het avond wordt. En als de meester de anderen dictee geeft, loopt hij voor me langs en aait me over mijn bol.

Maar ik ben een soldaat met een missie. Ik bespioneer de vijand. Ik heb een plan.

Ik ben majoor Rosalie.

Ik heb me vermomd als een meisje van vijf en een half, met mijn schoenen, mijn jurk en mijn rode haar. Ik draag geen helm of uniform zodat ik niet opval. Ik zit op mijn post en hou mijn mond. Voor de groten ben ik het kleintje dat de hele dag achter in de klas zit te niksen.

Sinds de oorlog is begonnen en mijn vader is vertrokken omdat hij moest meevechten, werkt mijn moeder in de fabriek. Ik ben nu te groot om nog naar de babysitter te gaan. Daarom word ik 's morgens heel vroeg, nog voordat de zon op is, afgezet op het plein van de grote school.

Er is nog niemand. Ik zit in mijn piere eentje te wachten onder het afdak en eet de boterhammen die mijn moeder in een van mijn vaders grote zakdoeken heeft geknoopt. Bij de boerderijen in de verte blaffen een paar honden. Dode bladeren jagen ritselend over het plein.

Om zeven uur 's morgens komt de meester. Hij heeft nog maar één arm, sinds hij van het slagveld is teruggekomen. Maar hij glimlacht, alsof je al heel blij moet zijn dat je één arm hebt. En dat je daar in je eentje op dat stille schoolplein mag staan.

‘Alweer op je post, jongedame?’

Eigenlijk zou hij ‘majoor’ moeten zeggen en in de houding moeten springen, maar ik zeg er niks van. Geheime missie. Ik mag niks laten merken.

Aan het begin van het schooljaar had de meester tegen mijn moeder gezegd dat hij op me zou passen en me bij de groten in de klas zou laten zitten, ik mocht achter in het lokaal tekeningen maken, hij zou me een schrift en potloden geven. Mijn moeder had heel lang zijn hand geschud om hem te laten merken hoe dankbaar ze was.

Ik hou zijn grote tas vast terwijl hij de schooldeur opendoet. Zijn spullen ruiken naar houtvuur en koffie.